

[Morten Lauge.]

og ondt man vil om disse selskaber, og man kan meget nemt sige noget ondt, men det er dem, der ligger i forposten, hvad angår den teknologiske udvikling, og den udveksles over grænser, som ikke er afstukket af Fællesskaberne. Det skulle man formodentlig først og fremmest have i erindring, når man snakker om det dér.

Om den teknologiske udvikling i Fællesskaberne ved man blot, at netop på forsøgene på at skaffe udvikling på atomområdet, som er det, man har forsøgt, da har udveksling mellem firmaerne ikke kunnet lykkes, og når statsministeren stiller os noget sådant i udsigt, så har han ikke nogen dokumentation for, at der vil komme sådanne resultater, og derfor altså heller ikke nogen grund til at bruge det som et positivt argument.

Vi har på lignende vis nu her fået at vide, at De europæiske Fællesskaber ville klare spørgsmålet om forurening. Vi har nu for ganske nylig fået at vide, at forureningsproblemet var til 80 pct. et nationalt anliggende, og det er korrekt, det er dér, det meste af det ligger, og det skal vi holde os til i vores bedømmelse. Vi ved samtidig, at De europæiske Fællesskaber kan tilbageholde udvikling på forurenings spørgsmål, og det er da også værd at erindre. Men derudover ved vi, at en lang række af de aftaler, som skal træffes af international karakter, berører andre lande end De europæiske Fællesskaber, og det, der bliver tilbage til fællesskabsbetragtning, er meget lidt. Vor erfaring på området er, at De europæiske Fællesskaber er tilbageholdende, og min påstand er derfor fortsat den, når man hævder, at De europæiske Fællesskaber skal støtte udviklingen: det er mere sandsynligt, at de vil hæmme den.

Det hele summerer sig op i den økonomiske debat med alle de dertil hørende regneeksempler. Jeg kommer tilbage til det, jeg sagde i mit første indlæg; bogstavelig talte ingen af regneeksemplerne har en større afvigelse fra den nuværende situation end det fejlskøn, vi havde på sidste års finanslov, og jeg anser de skøn, der ligger til grund, for at være i samme grad afhængig af, hvad vi gør. Det er alt sammen regneeksempler. De bygger på forudsætninger, som ikke kan garanteres, og det

er derfor langt vigtigere, hvad Danmark gør, end hvilke fordele den ene eller den anden part mener at kunne regne sig frem til.

Dertil kommer spørgsmålet om finansieringen. Hr. Nyboe Andersen havde nogle bemærkninger til hr. Ømann, som henviste til vismændene. Hr. Nyboe Andersen glemte at nævne, at det, som hr. Ømann havde angrebet hans videnskabelige indsigt for, eller hvad man skal kalde det, var spørgsmålet om lånemulighedernes tilstedeværelse, og det er da efter min mening stadig fuldstændig klart, at så længe Danmark og ikke mindst Danmarks industrivirksomheder er i god og brugbar drift, kan vi naturligvis låne i det omfang, vi synes, det er rimeligt og fornuftigt. Hvor meget det er rimeligt og fornuftigt at låne, har vi jo på det senere haft en hel del anledning til at overveje, så jeg kunne måske sige det på den måde: samtidig med at vi diskuterer, om det er klogt at låne penge i udlandet, er det jo ikke det allermost forskrækkelige, vi kan tårne op, hvis vi siger, at det måske bliver en smule vanskeligt. For det første tror jeg ikke på indvendingen, for det andet er jeg af den opfattelse, at vi af mange grunde bliver nødt til at holde igen på disse lånemuligheder.

Men økonomien er først og fremmest et problem om styringen, og det er efter min opfattelse lige nøjagtig dér, De europæiske Fællesskaber har deres største svaghed, og det er lige nøjagtig dér, bogstavelig talt ingen af tilhængerne vil komme ind på spørgsmålet om, hvordan den økonomiske styring vil virke, når de 9 eller 10 nationer skal være enige om den. Jeg mener, det er det største og farligste moment ved at give sig ind i De europæiske Fællesskaber, og det er ladet forbløffende ude af debatten fra tilhængerside, og det kan jeg godt forstå.

Sigtet med vores tilslutning står forbløffende uklart, og det er det, som over for vælgerne gør det svagt. Det er ikke mindst de socialdemokratiske indvendinger, hvor man i virkeligheden med stor omhu afsværges bogstavelig talt alle de perspektiver, som rulles op af de forskellige kommissioner i EF. Vi får hver gang at vide, når der er en rapport, at den betyder ingenting. Der er ingenting blevet tilbage af Werner-rapporten og Davignon-rapporten, og hvad